

ΑΝΙΤΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

Αληθινή Ιστορία

Δεύτερη Ζωή

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

“Είναι εφικτή
μια δεύτερη ευκαιρία
σε μια ζωή που μοιάζει
καταδικασμένη;”

ΔΕΥΤΕΡΗ ΖΩΗ

Σειρά: Ελληνική Λογοτεχνία
Τίτλος: Δεύτερη ζωή
Συγγραφέας: Ανίτα Γρηγοριάδου
Φιλολογική επιμέλεια: Ανθή Μπίσσα
Σελιδοποίηση: Έλενα Ματθαίου
Εκπόνηση Εξωφύλλου: Αρχέτυπο - Γραφικές Τέχνες
Copyright Εξωφύλλου: Σαχρζάτ Χαζράτι

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2015: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Ανίτα Γρηγοριάδου
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-34-4

ΑΝΙΤΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

Δεύτερη ζωή

Εδώ στου δρόμου τα μισά
έφτασε η ώρα να το πω
Άλλα είν' εκείνα που αγαπώ
γι' αλλού γι' αλλού ξεκίνησα

Στ' αληθινά στα ψεύτικα
το λέω και τ' ομολογώ
Σαν να 'μουν άλλος κι όχι εγώ
μες στη ζωή πορεύτηκα

Όσο κι αν κανείς προσέχει
όσο κι αν τα κυνηγά
Πάντα, πάντα θά 'ναι αργά
δεύτερη ζωή δεν έχει.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

Το Παράπονο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

*Το όνειρο
Τότε...*

Η Κασσάνδρα εδώ και χρόνια πλήρωνε ακριβά το πρωινό χουζούρι. Ήταν, βέβαια, ελάχιστες οι φορές που είχε την πολυτέλεια να μείνει λίγο παραπάνω στο κρεβάτι, χουχουλιάζοντας κάτω από το πουπουλένιο πάπλωμα, με το κεφάλι της βυθισμένο στο αφράτο μαξιλάρι, συντροφιά με αναμνήσεις από ένα γλυκό παρελθόν και σκέψεις για ένα ανέφελο μέλλον, με τα όνειρά της να πηγαινοέρχονται σαν αναμνήσεις από ένα παρελθόν που δεν είχε συμβεί ή σαν προφητείες από ένα παράταιρο μέλλον.

Όποτε κι αν συνέβαινε αυτό, ήξερε ότι όταν θα ερχόταν η ώρα να σηκωθεί –ένα παράξενο πράγμα– το σώμα της θα έπαιρνε την εκδίκησή του για την παρατεταμένη τεμπελιά, μένοντας για ώρα μουνδιασμένο, σαν κούτσουρο από τη μέση και πάνω. Και το χειρότερο ήταν ότι μέχρι να ξεπιαστεί, έπρεπε να υπομένει έναν οξύ πόνο στη βάση του αυχένα της.

Βγαίνοντας από τον ύπνο και τούτο το πρωί κατάλαβε σχεδόν αμέσως ότι το σώμα της άρχιζε πάλι τη διαμαρτυρία της ακαμψίας.

Πήγε ν' αγγίξει μόνη της το πίσω μέρος του λαιμού της αλλά ήταν τόσο πιασμένη που ούτε το χέρι της δεν μπορούσε να σηκώσει. Έδωσε ώθηση στο σώμα της να σηκωθεί αλλά εκείνο ούτε καν σάλεψε. Ύστερα από δυο-τρεις προσπάθειες έμεινε ενεά καθώς συνειδητοποίησε ότι κανένα μέλος δεν υπάκουε στις εντολές της. Απλώς δεν μπορούσε να κουνηθεί. Δοκίμασε να στρέψει το κεφάλι της προς την πλευρά του Γεράσιμου για να του ζητήσει βοήθεια, αλλά κι αυτή η απόπειρα απέβη μάταια. Προσπάθησε ξανά και ξανά, αλλά το σώμα της αρνιόταν να την υπακούσει.

Δεν ήξερε τί να σκεφτεί, τί να βάλει με τον νου της. Ξαφνικά όλα έμοιαζαν συγκεχυμένα, σαν να αιωρούνταν μεταξύ ύπνου και ξύπνιου. Πιέστηκε να συγκεντρώσει το μυαλό της ώστε να διατηρήσει την ψυχραιμία της, η οποία έγινε καπνός όταν

πήγε να μιλήσει, αλλά καμμιά φωνή δεν έβγαινε. Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου η κατάπληξη έδωσε τη θέση της στην ταραχή. Στην ταραχή και στον φόβο.

Όσο το σώμα της έμοιαζε να βρίσκεται σε λήθαργο τόσο η σκέψη της ήταν σε εγρήγορση. Μάζεψε τις δυνάμεις της και έκανε άλλη μια αποτυχημένη απόπειρα να σηκωθεί. Σχεδόν πανικόβλητη, πια, προσπάθησε να δει γύρω, όμως τα μάτια της ήταν μισόκλειστα και τα βλέφαρά της βαριά, αρνούμενα να υπακούσουν στην εντολή που τους έστελνε για ν' ανοίξουν. Αυτό ήταν το χειρότερο όλων. Ή ένα απ' τα χειρότερα. Το είχε ξαναζήσει αλλά ήταν σε όνειρο. Μα αν ήταν όνειρο και τούτο, θα είχε ξυπνήσει από ώρα. Έτσι δεν είναι; Κι αν είναι έτσι, αν δεν κοιμάμαι ακόμη, αχ, Θεέ μου, τί μου συμβαίνει; Ο νους της πήγε στην περίπτωση ενός ανθρώπου που είχε δει στην τηλεόραση και ο οποίος είχε πάθει κάτι παρόμοιο. Τα βλέφαρά του δεν μπορούσαν να μένουν ανοιχτά και τα στερέωνε με σελοτέιπ. Ποιός ήταν τούτος, να δεις ποιός ήταν... Α, ο Ωνάσης... Αχ, Θεέ μου, τί λέω, τί σκέπτομαι, θ' αρχίσω τώρα να τρελαίνομαι σιγά-σιγά;

Οι σκέψεις της χωρίς συνοχή διαδέχονταν σαν ριπές η μια την άλλη· εστίασε σε κάθε μέλος του σώματός της χωριστά. Πρώτα το ένα χέρι, μετά το άλλο. Ύστερα πάλι, τα πόδια. Μάταια...

Είναι σουρεαλιστικό, σκέφτηκε επιχειρώντας να διασκεδάσει τον τρόμο που κατέτρωγε το κουράγιο της. Προσπάθησε να νιώσει, μα δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει ούτε την αφή της για να αισθανθεί κάτι, οτιδήποτε θα μπορούσε να της δώσει ένα στοιχείο, διότι τα χέρια της ήταν πεσμένα σαν νεκρά πλάι στο σώμα της. Το μόνο που μπορούσε να αντιληφθεί ξεκάθαρα ήταν το φως. Ένα έντονο λευκό φως που ήταν σίγουρη ότι αν μπορούσε ν' ανοίξει διάπλατα τα μάτια της θα την τύφλωνε.

Κοιμάμαι ακόμη και δεν μπορώ να ξυπνήσω. Πρέπει να ξυπνήσω... Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Όμως, ένα μέρος της συνείδησής της επέμενε ότι αυτό δεν ήταν όνειρο. Ήταν η πραγματικότητα κι έπρεπε να βρει τρόπο να την αντιμετωπίσει. Έπρεπε ν' αντιδράσει.

Άκουγε την ίδια τη φωνή της μέσα στο κεφάλι της καθώς μιλούσε στον εαυτό της κι αναζητούσε μια εξήγηση. Μια κάποια λογική τέλος πάντων. Κάτι θα μου συνέβη... Αλλά δεν θυμάμαι. Έπαθα ατύχημα και είμαι παράλυτη; Έπαθα εγκεφαλικό την ώρα που κοιμόμουν; Πού ήμουν πριν από αυτό; Νόμιζα ότι είμαι στο κρεβάτι μου. Δεν θυμάμαι... Δεν θυμάμαι τίποτε... Όλη της η ύπαρξη της έλεγε ότι έπρεπε να αμυνθεί, αλλά απέναντι σε τί;

Για μια ακόμη φορά έβαλε όλη της τη δύναμη προσπαθώντας να γυρίσει το κεφάλι της δεξιά ή

αριστερά, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ο πανικός, συγκλονιστικός και καταγιγιστικός, άρχισε να την καταπίνει σαν τεράστιο κύμα.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι η Κασσάνδρα ήταν πια ολοκληρωτικά εκτός ελέγχου, αν βέβαια μπορούσε να κουνηθεί. Σε αυτή τη χωρίς λυτρωμό κατάσταση, άρχισε να αναπνέει με μεγάλο κόπο, σαν ο αέρας γύρω της να λιγότευε. Αντιλήφθηκε ότι αγκομαχούσε σαν να πνιγόταν κι άκουγε τον εαυτό της σε κάθε ανάσα που κατάφερε να πάρει, να κάνει έναν βραχνό, στριγκό ήχο, αυτόν που βγαίνει όταν το οξυγόνο λιγοστεύει επικίνδυνα στα πνευμόνια. Πνιγόταν... Ήταν σίγουρη πως πνιγόταν και δεν ήξερε πώς να αντιδράσει. Αν είχε τον έλεγχο των μελών της, θα χτυπιόταν σαν το ψάρι προκειμένου να απεγκλωβιστεί από τα αόρατα δίχτυα που την είχαν πιάσει.

Μήπως άραγε αυτό ήταν το ζητούμενο; Ήταν θέμα ζωής και θανάτου; Μα, έτσι ξαφνικά; Το σώμα της την είχε προδώσει, ναι, αλλά πώς και γιατί; Γιατί;

Φώναζε μέσα της, φώναζε δαιμονισμένα, αλλά δεν την άκουγε κανείς. Άραγε ήταν μόνη της ή μήπως ήταν κι άλλοι εδώ μαζί της; Για λίγο έπαψε σκέφτεται και προσπάθησε να εστιάσει στους θορύβους γύρω της. Έστησε αυτί, σαν να σκόπευε να κρυφακούσει. Άφησε να περάσουν λίγα λεπτά,

μα τίποτε. Η σιγή ήταν παράξενα νεκρική. Σαν να βρισκόταν σε κενό αέρος.

Ανυπεράσπιστη, εκτεθειμένη, χωρίς την παραμικρή δυνατότητα να αντιδράσει, άρχισε να αισθάνεται οργή. Όσο περνούσε η ώρα, όσο περισσότερο πάλευε αδίκως με τα αόρατα δεσμά της και όσο λιγότευε η ανάσα της τόσο πιο πολύ θύμωνε με την αδυναμία της. *Δεν μπορεί να συμβαίνει σε μένα αυτό το πράγμα!* Κι έπειτα εξοργιζόταν με όποιον ή ότι ήταν αυτό που την είχε φέρει εδώ, σ' αυτή τη θέση.

Ο θυμός την πείσμωνε, δίνοντάς της τη δύναμη να μην παραδοθεί. Προσπάθησε να βρει έναν ειρμό για να μετριάσει την τρέλα που απειλούσε να της πάρει το μυαλό. Προσπάθησε να αδειάσει το μυαλό της από κάθε σκέψη, μήπως και καταλάβαινε τί ήταν αυτό που την κρατούσε. *Δεν γίνεται!* άρχισε πάλι ν' αγωνίζεται. Ένα, δύο, τρία! Ένα, δύο, τρία!!!

Εξουθενωμένη, εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια. Ήταν σίγουρη ότι το στόμα της είχε ξεραθεί εντελώς και η ανάσα της εξασθενούσε συνεχώς. Ασφυκτιούσε... Σε κάθε της προσπάθεια να ελευθερωθεί, πνιγόταν ακόμη περισσότερο. Ξαφνικά στο μυαλό της είδε τον εαυτό της από ψηλά, σαν να είχε βγει από το σώμα της. *Θεούλη μου, δεν είναι δυνατόν!* Δηλαδή, αυτό ήταν; αναρωτήθηκε αποκαρδιωμένα. *Τελείωσε; Με τα μάτια του νου*

της είδε μπροστά της την εικόνα της Δανάης.
Μωρό μου...

Παραδομένη σε μια απέραντη θλίψη εγκατέλειψε τον εαυτό της κι άρχισε να νιώθει ότι βυθιζόταν σε κινούμενη άμμο, όταν ξαφνικά άκουσε μέσα στην απόλυτη σιωπή τον ήχο από το τρίξιμο μιας πόρτας. Πριν προλάβει να κάνει δεύτερη σκέψη, άκουσε βήματα να την πλησιάζουν και ένιωσε το συναίσθημα του τρόμου να τη σφυροκοπά. Έπρεπε να κερδίσει χρόνο, να λάβει θέση άμυνας ώστε να μπορέσει να διαπραγματευτεί με όποιον την πλησίαζε. Με την αγωνία της απειλής προσπάθησε να μιλήσει. Ήθελε να κάνει ερωτήσεις, να πάρει απαντήσεις. Ίσως και βοήθεια. Όμως τα χείλη της παρέμεναν παγωμένα κι ασάλευτα, ενώ η φωνή της εξακολουθούσε να μη βγαίνει. Σφίχτηκε όσο περισσότερο μπορούσε και σχεδόν ανέλπιστα άκουσε τον εαυτό της να φελλίζει:

«Δεν μπορώ... Β... Βοήθεια... δεν μπορώ...»

Βάζοντας λυσσαλέα όση δύναμη τής είχε απομείνει, έκανε μια ύστατη προσπάθεια. Με μια βίαια απότομη κίνηση και ένα ηχηρό «δεν...» η Κασσάνδρα επιτέλους κατάφερε να σηκωθεί. Βρέθηκε ανακαθισμένη στο κρεβάτι της. Τα μαλλιά της, μούσκεμα από τον ιδρώτα και κολλημένα ολόγυρα στο πρόσωπό της, έμοιαζαν σαν να τα είχε μόλις λούσει. Η καρδιά της χτυπούσε ξέφρενα, ενώ τα χέρια της δεξιά κι αριστερά είχαν

γραπώσει σφιχτά το σεντόνι. Μέσα στην απολυτότητα του πανικού, γύριζε το κεφάλι της σαν αγρίμι που προσπαθεί να δει πού βρίσκεται για να μετρήσει τον κίνδυνο. Φοβόταν να κουνηθεί από τη θέση της. Φοβόταν και παραμόνευε. Έπειτα άφησε το κεφάλι της να γείρει στο στήθος κι έμεινε έτσι καθιστή για λίγο, προσπαθώντας να ηρεμήσει.

Όταν άρχισε να συνέρχεται κάπως, κοίταξε με προσοχή γύρω της. Δεν διέκρινε πολλά πράγματα καθώς το δωμάτιο ήταν απόλυτα σκοτεινό. Το μόνο φως που υπήρχε ήταν αυτό της κολόνας, έξω στον δρόμο, που φέγγιζε από τις μισάνοιχτες γρίλιες του παραθύρου και το αχνό μπλε από το ρολόι της τηλεόρασης. Η ώρα ήταν πέντε και σαράντα τρία.

Πλάι της, ο Γεράσιμος κοιμόταν μακαριώς ροχαλίζοντας ελαφρά.

«Όνειρο ήταν», ψιθύρισε η Κασσάνδρα κι αναθάρρησε απομακρύνοντας τα μαλλιά από το πρόσωπό της. Διψούσε πολύ και καθώς τα μάτια της λίγο-λίγο συνήθιζαν στο σκοτάδι, έφαξε το ποτήρι με το νερό που άφηγε κάθε βράδυ στο κομοδίνο της. Ήπια λίγο κι έπειτα με την άκρη του σεντονιού σκούπισε στο μέτωπό της. Το μπλουζάκι της ήταν κι αυτό μούσκεμα. Μεμιάς το έβγαλε πετώντας το στο πάτωμα κι έπειτα πήρε μια τόσο βαθιά ανάσα σαν να επρόκειτο να συμπληρώσει μ' αυτόν τον τρόπο όλες εκείνες που είχε στερηθεί στον ύπνο της. Οι κινήσεις της γίνονταν σχεδόν μηχανικά

γιατί ο νους της ήταν συγκεντρωμένος, όσο μπορούσε, σε αυτό που μόλις πριν από λίγο την είχε κάνει να φριξεί σε βαθμό τρέλας. Σκέφτηκε ν' ανάψει ένα τσιγάρο αλλά το χέρι της ασυναίσθητα χάιδεψε την κοιλιά της σβήνοντας την ξαφνική επιθυμία. Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και στα τυφλά έψαξε να βρει κάτι να ρίξει πάνω της.

Ύστερα ξάπλωσε πάλι κι έγειρε στο μαξιλάρι της αλλά αμέσως πετάχτηκε απότομα. *Πω, πω, αηδία, είναι μούσκεμα!* Το ένιωσε με το χέρι της κι αποφάσισε απλώς να το γυρίσει από την άλλη. Έριξε ακόμη μια ματιά στον Γεράσιμο κι αναστενάζοντας ανήσυχα μήπως και ξαναερχόταν ο εφιάλτης, ακούμπησε το κεφάλι της στη στεγνή πλευρά του μαξιλαριού, βολεύτηκε κι έκλεισε τα μάτια της. Λίγα λεπτά αργότερα είχε αποκοιμηθεί.

Από εκείνη τη νύχτα και για καιρό η Κασσάνδρα έβλεπε στον ύπνο της το ίδιο όνειρο. Κάθε βράδυ τον ίδιο εφιάλτη. Ξυπνούσε μέσα στ' άγρια χαράματα λουσιμένη στον ιδρώτα και στην αρχή, έτσι μισοκοιμισμένη, χωρίς να συνειδητοποιεί ακριβώς τί είχε δει, απλώς προσπαθούσε να ξορκίσει τον φόβο της για να μπορέσει να κοιμηθεί ξανά αυτή τη μία ώρα μέχρι να χτυπήσει το ξυπνητήρι.

Το πρωί δεν θυμόταν τίποτε. Όμως, όταν κάτι από όσα έβλεπε, άκουγε, έκανε ή έλεγε στη διάρκεια της ημέρας γινόταν ερέθισμα που επανέφερε στη μνήμη της μια αδιόρατη αίσθηση πανικού από τη βραδιά που είχε περάσει, ταραζόταν και έκανε ό,τι μπορούσε για να διαγράψει αυτήν την αίσθηση της απόγνωσης που την αιχμαλώτιζε. Δεν είχε μιλήσει σε κανέναν γι' αυτήν την αναπάντεχα δυσάρεστη κατάσταση. Από τη μια, δεν ήθελε να δώσει αξία στον παράξενο εισβολέα. Αν και δεν πίστευε ότι τα όνειρα ήταν κάτι παραπάνω από διαστρεβλωμένες προβολές των συναισθημάτων και των εμπειριών κάθε ανθρώπου, μέσα της δεν απέκλειε το ενδεχόμενο ένα όνειρο, ακόμη και το πιο παράξενο και παλαβό, να μην ήταν απλώς παιχνίδι του υποσυνείδητού της αλλά κάποιιο σημάδι. Κι αυτό το ενδεχόμενο την τρόμαζε περισσότερο. Από την άλλη, ήξερε με βεβαιότητα ότι κανείς δεν θα την έπαιρνε στα σοβαρά κι όλοι θα έλεγαν ότι ο εφιάλτης ήταν απλώς μια αντανάκλαση της αγωνίας της για την εγκυμοσύνη της. Όπως και να είχε το πράγμα, δεν πίστευε ότι το να μοιραστεί αυτό το συμβάν με κάποιον θα τη βοηθούσε.

Η αλήθεια όμως ήταν ότι όσο και να έκανε τα στραβά μάτια αυτός ο εφιάλτης, κι ό,τι κουβαλούσε μαζί του, την είχε κουράσει τόσο σωματικά όσο και ψυχικά. Δεν κοιμόταν καλά, γεγονός που αντικατοπτριζόταν στο κομμένο πρόσωπό της και

στην κακή εν γένει διάθεσή της. Δεν είχε κέφι, είχε γίνει κάπως απόμακρη και απότομη, ήταν σχεδόν μονίμως σκεπτική και συνοφρωμένη. Και σαν να μην έφταναν αυτά, είχε να παλεύει με τους ιλιγγίους και τους πονοκεφάλους της, που είχαν γίνει τακτικότεροι κι εντονότεροι.

Κανείς, όμως, δεν τη ρωτούσε τί ακριβώς της συμβαίνει και όλοι θεωρούσαν, όπως της είχε πει και η κολλητή της φίλη, ότι το θέμα ήταν μάλλον ορμονικό. «Σε έχει κάνει κομμάτια αυτή η εγκυμοσύνη», είχε σχολιάσει η Βάγια σε μια από τις εβδομαδιαίες συναντήσεις τους για καφέ και κουβέντα.

Τότε ήταν που η Κασσάνδρα συνειδητοποίησε ότι δεν θα τα έβγαζε πέρα με το επαναλαμβανόμενο όνειρο που είχε αρχίσει να τη στοιχειώνει, παρά μόνο εάν προσπαθούσε να το αντιμετωπίσει. Άρχισε, λοιπόν, αντί να το αποφεύγει να το σκαλίζει προσπαθώντας να καταλάβει τί ήταν αυτό που της προκαλούσε τόση αγωνία. Έπαιζε με τον εαυτό της όπως η γάτα με το ποντίκι, προκαλώντας τον να θυμηθεί κάθε φορά και κάτι παραπάνω. Μύριες ήταν οι φορές που επιχείρησε να ερμηνεύσει αυτόν τον εφιάλτη. Μπορεί να ήταν απλώς ένα δυσάρεστο όνειρο. Μπορεί και να σήμαινε κάτι. Μπορεί να της έδινε σημάδι ότι κάτι άσχημο θα συμβεί. Κι αν ήταν όντως έτσι, για ποιόν ήταν το όνειρο; Μήπως είχε σχέση με

την εγκυμοσύνη της και την προειδοποιούσε για κάτι κακό;

Γνώριζε καλά ότι στην κατάσταση που ήταν δεν μπορούσε να βοηθηθεί –φαρμακευτικά τουλάχιστον– ώστε να χαλαρώσει και να ηρεμήσει. Κι έτσι το μόνο που της απέμενε ήταν να εύχεται με όλη της τη δύναμη να μην ξαναδεί εκείνο το απειλητικό όνειρο. Κάθε βράδυ την ώρα του ύπνου έτρεμε κι όταν ξάπλωνε έμενε ακίνητη ανάσκελα στο κρεβάτι, συγκεντρώνοντας το μυαλό της, δοκιμάζοντας να αυθυποβληθεί, μήπως και κατάφερε να γλυτώσει. Στο τέλος, άρχισε να προσεύχεται τουλάχιστον να μην έχει σχέση με τον ερχομό των διδύμων.

Ήταν έγκυος, περίπου έξι μηνών, όταν ξεκίνησε το εφιαλτικό επαναλαμβανόμενο βάσανο και η αλήθεια ήταν ότι εκείνη τη φορά η εγκυμοσύνη της ήταν πιο κουραστική και περίπλοκη από της κόρης της πριν από οκτώ χρόνια. Αυτή η δυσκολία είχε γίνει η δικαιολογία που ελάφρυνε τη σκέψη της, κάθε φορά που έφτανε στο απροχώρητο με τον εφιάλτη που της έκανε άνω-κάτω τη ζωή. Άλλες φορές ευχόταν να μπορούσε να μοιραστεί το βάρος της αγωνίας της με κάποιον. Τον Γεράσιμο ίσως.

Όμως, η χρονική περίοδος ήταν απολύτως ακατάλληλη. Από την άλλη πλευρά, έτσι ήταν η Κασσάνδρα. Δεν ήθελε να δείχνει αδύναμη ακόμη και στους πιο κοντινούς της ανθρώπους. Θεωρούσε

την αδυναμία ελάττωμα και την επίδειξή της το χειρότερο τερτίπι που μπορούσε να χρησιμοποιήσει κανείς για να επιτύχει τον σκοπό του. Ειδικά τώρα, έτσι όπως ήταν τα πράγματα, σε καμμία περίπτωση δεν ήθελε να δώσει αυτήν την εντύπωση στον Γεράσιμο.

Έτσι και αλλιώς, ο εφιάλτης έπαψε να την επισκέπτεται λίγες βραδιές πριν γεννήσει και από τότε έκανε τέσσερα χρόνια μέχρι να εισβάλει ξανά στα όνειρά της. Με τα δίδυμα υγιή στην αγκαλιά της η αγωνία της πέρασε ανεπιστρεπτί και η άσχημη ανάμνηση χάθηκε από τον νου της. Έστω για τα επόμενα τέσσερα χρόνια.

«Ουάου!» Η κραυγή της κυριολεκτικά έσκισε τη μαυρίλα της πιο σκοτεινής ώρας πριν από την αυγή. «Θεέ μου, όχι πάλι...» βόγγηξε η Κασσάνδρα. Για άλλη μια φορά, αιφνιδιαστικά ύστερα από χρόνια είχε βρεθεί καθιστή στο κρεβάτι της, λαχανιασμένη και τρομαγμένη. Ο ιδρώτας έτρεχε κόμπους από το κεφάλι της και τα μαλλιά της είχαν κολλήσει στο πρόσωπό της. «Νόμιζα ότι είχε τελειώσει...»

Έμεινε για λίγο ακίνητη, ανακαθισμένη, κι ύστερα έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της φέρνοντάς στον νου της τον βασανιστικό εφιάλτη που είχε επιστρέψει για να της ταράξει τον ύπνο.

Το ίδιο όνειρο, η ίδια απελπισία, η ίδια ασφυκτική αίσθηση. Όμως, αυτή τη φορά υπήρχε κάτι διαφορετικό. Στην αρχή δεν μπορούσε να προσδιορίσει την αλλαγή, όμως ήταν σίγουρη ότι τ' όνειρό της είχε εξελιχθεί! Κάποια λεπτομέρεια, κάποιο στοιχείο του εφιάλτη είχε αλλάξει.

Η Κασσάνδρα προσπάθησε να θυμηθεί κομμάτι-κομμάτι όσα είχε δει, όσα είχε βιώσει στον ύπνο της. Βρισκόταν πάλι ακίνητη, ανάσκελα ξαπλωμένη, μέσα σε εκείνο το εκτυφλωτικά λευκό, φωτεινό δωμάτιο. Μια πόρτα άνοιξε κι έπειτα βήματα... Κάποιος την πλησίασε κι ακούμπησε το χέρι του πάνω στο μέτωπό της. Κάποιος, μα δεν έβλεπε το πρόσωπό του... Το άγγιγμα του, όμως, ήταν γνώριμο κι αντί να της εντείνει τον τρόμο την ανακούφισε.

Γούρλωσε τα μάτια της μέσα στο σκοτάδι σαν να προσπαθούσε να δει καλύτερα τη μορφή. Έπειτα τα έκλεισε και αφέθηκε. Το άγγιγμα του ονείρου ήταν γνώριμο, ναι... Το βαρύ, κάπως τραχύ χέρι με το απαλό άγγιγμα το ήξερε καλά, το αισθανόταν συχνά στο πρόσωπό της και μάλιστα στον ξύπνιο της.

«Δεν μπορεί...» Κι όμως, ήταν του πατέρα της. Μόλις το μυαλό της έκανε αυτήν την αποκάλυψη, σαν να απελευθερώθηκαν τα μισόκλειστα βλέφαρα που αγωνιζόταν ν' ανοίξει όσο βίωνε τον εφιάλτη κι αμέσως είδε μπροστά της την οικεία

εικόνα του. Στεκόταν πλάι της χαμογελαστός, ήρεμος, λαμπερός σαν να ήταν εκείνος η πηγή του φωτός που έλουζε τον χώρο. Τη χάιδευε απαλά και κάτι της έλεγε αλλά εκείνη δεν μπορούσε να τον ακούσει. Τα χείλη του κινήθηκαν ξανά. Της φάνηκε σαν να την καλούσε χαϊδευτικά, όπως όταν ήταν μικρή: «αρνάκι μου...»

Οι σκέψεις της μπερδεύτηκαν και το κεφάλι της άρχισε να βουίζει λαμβάνοντας χίλια σήματα κινδύνου. Καθισμένη στο κρεβάτι, μαζεύτηκε κουβάρι κι αγκάλιασε το πόδια της σφιχτά. «Αν, δηλαδή, το όνειρο δεν ήταν για εμένα, ήταν για τον πατέρα μου;» Η ταραχή της την κυρίευσε και ήθελε να τηλεφωνήσει αμέσως στους γονείς της για να σιγουρευτεί ότι ο πατέρας της ήταν καλά, όμως ήταν ακόμη πολύ νωρίς, πέντε και σαράντα τρία πρώτα λεπτά.

Πέταξε τα σκεπάσματα από πάνω της και γύρισε προς τον Γεράσιμο με την ελπίδα ότι μπορεί και να την είχε ακούσει. Ήθελε τη βοήθεια και το κανάκεμά του. Ήθελε την παρηγοριά του αλλά δεν θα του τη ζητούσε. Σηκώθηκε απότομα από το κρεβάτι κι έκανε θόρυβο για να τον ξυπνήσει. Καμμία αντίδραση. Ο Γεράσιμος κοιμόταν βαθιά.

Έμεινε για λίγο στραμμένη προς το μέρος του κοιτάζοντάς τον. Έμοιαζε γαλήνιος χωρίς ούτε μια σκοτούρα να χαλάει τον ύπνο του. Κι όμως, σκοτούρες είχαν πολλές, ιδίως τον τελευταίο χρόνο.

Η σχέση τους δεν πήγαινε και τόσο καλά. Η Κασσάνδρα τον κατηγορούσε ευθέως πια για απιστία. Εκείνος αρνιόταν πεισματικά στην αρχή τους υπαινιγμούς, στη συνέχεια τις ξεκάθαρες κατηγορίες, προσπαθώντας να διασκεδάσει την κατάσταση που φαινόταν ότι έπαιρνε άσχημη τροπή αφού δεν κατάφερε να πείσει τη γυναίκα του για την αθωότητά του.

Για κάμποσο καιρό, πριν συγκρουστεί μετωπικά με τις προδοτικές αποδείξεις, όταν απλώς ένιωθε ότι κάτι είχε στραβώσει, η Κασσάνδρα ισχυριζόταν ότι το γυναικείο ένστικτο είναι αλάνθαστο όταν πρόκειται για τον σύντροφό τους. «Οι γυναίκες έχουμε μια παραπάνω αίσθηση που μας δείχνει την πραγματικότητα», δήλωνε επίμονα χωρίς να χάνει την ψυχραιμία της, «και οι άνδρες, όσο κι αν θεωρούν ότι κρύβουν την παρανομία τους, έχουν σαν τα μικρά παιδιά αυτό το φωτοστέφανο της ενοχής, μια επιγραφή από νέον που αναβοσβήνει φωνάζοντας, “Ναι, εγώ, εγώ το έκανα!”».

Όταν τα πράγματα άρχισαν να σοβαρεύουν, ο Γεράσιμος που δεν είχε άλλον τρόπο να την αντιμετώπισει, πέρα από τα εξυπνακίστικα σχόλια και τα αποτυχημένα αστεία, άρχισε να διαμαρτύρεται έντονα αντιτάσσοντάς της την έλλειψη στοιχείων κι αποδείξεων. Εκείνη πάλι, ατάραχη, αλλά εκνευριστικά επίμονη του απαντούσε με κάποια σοφιστεία δοκιμάζοντας την αντοχή του.

«Δεν χρειάζονται αποδείξεις του είδους που λες. Είναι τα μικρά πράγματα, οι λεπτομέρειες που δεν προσέχεις, οι ανοησίες και οι αντιφάσεις σου που επιβεβαιώνουν αυτό που ήδη ξέρω. Άλλωστε, ποτέ δεν θα ήθελα να δω αυτό που ξέρω, ούτε ζωντανά ούτε τυπωμένο σε φωτογραφικό χαρτί».

Η επιμονή και η άρνηση συγκρούονταν σε καθημερινή βάση μέσα στο σπίτι της Κασσάνδρας και του Γεράσιμου. Όμως, η Κασσάνδρα δεν ήθελε να φτάσουν στα άκρα. Από τη μια, άντεχε αυτό που πίστευε ότι ήξερε, γιατί αυτό που δεν έχεις δει ακόμη με τα μάτια σου, αυτό που είναι ακόμη σκέψη στο μυαλό σου, όσο κι αν το θεωρείς αλήθεια, το παλεύεις.

Από την άλλη, τον αγαπούσε ακόμη τον άνδρα της, μα πιο πολύ δεν της άρεσε καθόλου το ενδεχόμενο να μεγαλώσουν τα παιδιά της σε μια διαλυμένη οικογένεια. Αλλά ούτε και να τον συγχωρήσει ήθελε. Τουλάχιστον, όχι έτσι απλά. Δεν ήταν σίγουρη τί ήθελε να γίνει. Δεν ήταν σίγουρη αν θα άντεχε μια ομολογία. Όμως, ήθελε να μάθει. Βεβαίως, δεν ήξερε τί θα έπρεπε να κάνει σε μια τέτοια περίπτωση. Ήθελε, όμως, να μην τον αφήσει να ξεφύγει. Την είχε πληγώσει, την πλήγωνε σχεδόν καθημερινά κι αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσε απλώς να περάσει. Ακόμη κι αν της ζητούσε συγγνώμη.

Ήξερε ότι αν τον πίεζε παραπάνω από όσο έπρεπε, από όσο θ' άντεχε ο ίδιος, δεν θα

κατάφερνε τίποτε. Μετρούσε τα λόγια της, κατάπινε την οργή της και προσπαθούσε να μάθει. Αλλά πιο πολύ ήλπιζε τα πράγματα να εξελιχθούν όπως τα οργάνωνε στο μυαλό της. Να συζητούσαν, να ομολογούσε, να παραδεχόταν το σφάλμα του, να ορμιζόταν για το μέλλον, να έβρισκαν μια λύση να μονιάσουν και πάλι αγαπημένοι.

«Αν μ' αγαπάς, τότε θα μου πεις την αλήθεια και θα συζητήσουμε. Υπάρχει άλλη, έτσι δεν είναι; Πες μου... Δεν σε καταδικάζω, διότι για κάτι τέτοιο πρέπει να υπάρχει μια αιτία. Κι αν αυτή η αιτία είμαι εγώ, θέλω να το ξέρω. Μα κι έτσι να μην είναι, πάλι θέλω να ξέρω. Τί θα έκανες αν ήσουν στη θέση μου;» προσπαθούσε να τον καλοπιιάσει, μήπως και τον έφερνε στο φιλότιμο για να ομολογήσει.

Πού τέτοια τύχη! Ο Γεράσιμος στύλωνε τα πόδια, ανένδοτος απέναντί της επιστρέφοντάς της το καλόπιασμα με τον δικό του τρόπο.

«Είσαι αγάριστη το ξέρεις; Για εσάς τα κάνω όλα, για εσένα. Εγώ δουλεύω σκληρά για χάρη σου. Για εσάς παλεύω. Γι' αυτό αργώ. Γι' αυτό χάνομαι όπως λες, κι εσύ αντί να με υποστηρίζεις με κατηγορείς...» ήταν η ατάκα που χρησιμοποιούσε μ' ένα ύφος δαρμένου σκύλου, παίζοντας με τις τύψεις της. Κι έπειτα, έγερνε τους ώμους του δείχνοντας λυπημένος, έκανε στροφή κι εγκατέλειπε το πεδίο της μάχης, αφήνοντάς τη μόνη.

Τον πρώτο καιρό, αυτή η κουβέντα είχε σχεδόν πετύχει τον στόχο της: την είχε κάνει να αμφισβητήσει τον εαυτό της. Λίγο ακόμη και θα τον πίστευε.

Όμως, τα έφερε έτσι η τύχη ώστε στο τέλος να έχει αυτό που κατά βάθος δεν ήθελε, αποδείξεις. Τις είχε βρει μπροστά της, ξεκάθαρες και μη αμφισβητούμενες. Στην αρχή είχε μείνει αποσβολωμένη. Έπειτα την κατέκλυσαν όλων των ειδών τα συναισθήματα. Ήθελε να του το ανταποδώσει, να τον κάνει να πονέσει, να πάρει τα παιδιά και να φύγει, ή να τον πετάξει από το σπίτι που, έτσι κι αλλιώς, ήταν στο όνομά της. Αλλά δεν αντέδρασε αμέσως. Προσπάθησε να λειτουργήσει όσο πιο νηφάλια μπορούσε για να σκεφτεί εάν και πώς θα χρησιμοποιούσε αυτήν την αλήθεια. Αν θα τον αντιμετώπιζε στα ίσα προκαλώντας έναν χαμό, έτσι απλώς για να τον κολλήσει στον τοίχο κι ύστερα να τον εκτελέσει. Αλλά όσο κι αν έπλεκε στον νου της την εικόνα, όσο κι αν χαιρόταν με τη σκέψη ότι ο άνδρας της δεν είχε πια πού να κρυφτεί, αδυνατούσε να προχωρήσει. Αφέθηκε, λοιπόν, σε μια παράξενη κατάσταση όπου πια δεν υπήρχαν προσχήματα, αλλά διατηρούνταν. Και οι δυο τους σιώπησαν σαν από συνεννόηση. Ο Γεράσιμος βολεύτηκε αποφεύγοντας τη σύγκρουση. Η Κασσάνδρα ανέβαλε την εκδίκηση, παίζοντας κρυφτό με τον εαυτό της. Φοβόταν. Και δεν ήταν η πρώτη φορά που ένιωθε έτσι.

Ξανακάθισε στο κρεβάτι πλησιάζοντας λιγάκι τον κοιμισμένο άνδρα. Ευχόταν να είχε τη δύναμη να τον συγχωρήσει, έστω για μια στιγμή. Να τα διαγράψει όλα, σαν να μην είχαν συμβεί και να τον αγγίξει. Να τον ξυπνήσει για να του πει την αγωνία της και να χωθεί στην αγκαλιά του. Όμως, της ήταν αδύνατον.

Σηκώθηκε αργά νιώθοντας ηττημένη σε αυτό το παιχνίδι που βρέθηκε να είναι ο βασικός παίκτης χωρίς να το έχει επιλέξει. Το σώμα της το ένιωθε βαρύ. Η άλλοτε ευθυτενής γυναίκα κόντευε να λυγίσει από τον βράχο που της πίεζε την πλάτη. Από τη μια το όνειρο, ο εφιάλτης που είχε επιστρέψει για να τη στοιχειώσει, από την άλλη η καθημερινή πίκρα που γεύοταν με το που άνοιγε τα μάτια της στην πραγματικότητα. Κι έπειτα, το απόλυτα αβέβαιο μέλλον στη ζωή της, έχοντας να συνυπολογίσει τα τρία παιδιά της.

Τουλάχιστον, να περνούσε γρήγορα η ώρα για να τηλεφωνήσει. Κοίταξε το ηλεκτρονικό ρολόι που έλεγε έξι και τέταρτο κι η σκέψη της πήγε στα παιδιά που θα ξυπνούσαν σε μισή ώρα. Δεν ήθελε να καταλάβουν, δεν ήθελε ν' ανησυχούν, γι' αυτό αποφάσισε να συνέλθει και να σουλουπωθεί. Άλλωστε, αυτή η έγνοια της για τα παιδιά ήταν και ένας από τους λόγους που συνηγόρησε περίπου μισό χρόνο πριν, στην απόφασή της της εργασίας, κάλλιο αργά παρά ποτέ, όπως συνήθιζε να

αστειεύεται. Το κρύο νερό στο πρόσωπό της έκανε το θαύμα του. Ντύθηκε πρόχειρα κι έπειτα κατευθύνθηκε στην κουζίνα αποζητώντας έναν τονωτικό καφέ. Η ατμόσφαιρα μέσα στο σπίτι ήταν ζεστή, μα η Κασσάνδρα, αν και τυλιγμένη στη χοντρή μάλλινη ζακέτα της, ένιωθε να τη διαπερνούν ρίγη που τάραζαν το κορμί της.

Λίγα λεπτά αργότερα με τον καφέ στα χέρια της, απολαμβάνοντας την ανακουφιστικά καυτή αίσθηση του φλιτζανιού στα δάχτυλά της, ακούμπησε στο περβάζι του παραθύρου της κουζίνας. Έξω μόλις που είχε αρχίσει να χαράζει. Τα φώτα του δρόμου, ακόμη αναμμένα, διαπερνούσαν την απαλή αχλύ που είχε σχηματιστεί λίγο πάνω απ' το γρασίδι, δημιουργώντας σειρές από λαμπερά, θολά στεφάνια. Μπροστά και δεξιά από το μικρό μπαλκόνι ο φθινοπωρινός αλλά ακόμη καταπράσινος κήπος, έργο δικό της, με το παχύ στρώμα από τριφύλλι, τα στρογγυλά παρτέρια γεμάτα τριανταφυλλιές, το αγιόκλημα στον φράχτη, τον πυκνό πυράκανθο που έδινε τη σκιά του στα παιχνίδια των παιδιών, φάνταζε ερημικός. Αυτός ο κήπος χρειάζεται έναν σκύλο... σκέφτηκε και χαμογέλασε.

Ύστερα έκλεισε τα μάτια της και ο νους της ταξίδεψε σε εκείνο το απόγευμα που είχε μπει για πρώτη φορά στο σπίτι των ονείρων της. Από καιρό αναζητούσαν ένα καινούργιο σπίτι πιο ευρύχωρο

και με κήπο, αν γινόταν. Η δουλειά του Γεράσιμου πήγαινε καλά. Όμως, τότε ακόμη ο μισθός του, αν και ήδη αρκετά αυξημένος, δεν τους επέτρεπε μια τόσο μεγάλη επένδυση. Γι' αυτό είχαν αποφασίσει να καθυστερήσουν την αγορά σπιτιού κι έφαχναν κάτι καλό για να νοικιάσουν.

Έτσι, αυτό το σπίτι που ήταν προς πώληση και όχι προς ενοικίαση έγινε μια μεγάλη απογοήτευση για την Κασσάνδρα που το είχε ερωτευθεί με την πρώτη ματιά. Όταν το ανέφερε στον πατέρα της, εκείνος χωρίς να της πει το παραμικρό συζήτησε με τον Γεράσιμο και συμφώνησαν να μοιραστούν το κόστος της αγοράς, αν και κάπως άνισα αφού το μεγαλύτερο μέρος του ποσού θα το επωμιζόταν ο κύριος Ζάχος. Η έκπληξη και η συγκίνηση που είχε νιώσει η Κασσάνδρα ήταν απερίγραπτη, όταν ένα ζεστό απόγευμα, καλοκαίρι ήταν, πριν από πέντε χρόνια, ο πατέρας της την οδήγησε στο σπίτι της Κάτω Κηφισιάς και της έβαλε στο χέρι τα κλειδιά.

Ο Ζάχος Χατζηκυριάκου δεν ήταν άνθρωπος που έκανε εύκολα χατίρια, ούτε καν στη μοναχόκορη του. Απόστρατος αξιωματικός του στρατού ήταν πάντα πολύ προσγειωμένος, πειθαρχημένος και συγκρατημένος σε όλα και ιδίως σε ό,τι είχε σχέση με τα οικονομικά. Αλλά και η κόρη του, μεγαλωμένη με την ίδια πειθαρχία είχε μάθει να μη ζητά και να αγωνίζεται με τις δικές της

δυνάμεις για να επιτύχει αυτό που ήθελε. Ακόμη και όταν ο πατέρας της είχε εναντιωθεί στην προοπτική του γάμου της με τον Γεράσιμο, η Κασσάνδρα δεν είχε καν διανοηθεί να παρακαλέσει παρά μόνον είχε αποφασίσει με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο να πείσει τον πατέρα της ότι η επιλογή της ήταν σωστή.

Παρά το γεγονός ότι πατέρας και κόρη ήταν αγύριστα κεφάλια και οι διαφωνίες τους, όταν πια η Κασσάνδρα ενηλικιώθηκε, κατέληγαν συχνά σε ομηρικούς καβγάδες, η σχέση τους ήταν δυνατή, βασισμένη σε μια δυνατή αγάπη και σε έναν ιδιαίτερο αλληλοσεβασμό. Ήταν υπερήφανος για την κόρη του ο κύριος Ζάχος. Ποτέ δεν σήκωσε χέρι πάνω της. Όταν ήταν ακόμη μικρό παιδάκι, τη μάλωνε με κυμαινόμενη ένταση ανάλογα με το παράπτωμά της, μπορεί και να την τιμωρούσε, αλλά ποτέ δεν την απείλησε και δεν αργούσε να τη συγχωρήσει. Το μόνο πράγμα που έκανε καιρό να της συγχωρήσει ήταν ότι η Κασσάνδρα διάλεξε να θυσιάσει την καριέρα της ως νομικού για να παντρευτεί. Αυτός ήταν κι ο λόγος, έλεγε ο κύριος Ζάχος, που δεν αποδεχόταν αυτόν τον γάμο. Τουλάχιστον, στην αρχή. Στο τέλος, βέβαια, είχε αναγκαστεί να συνοδεύσει την κόρη του στην εκκλησία, αλλά έως εκεί. Όχι μόνο δεν σκόπευε να συνδράμει το ζευγάρι μέχρι να σταθεί στα πόδια του, αλλά από την πρώτη στιγμή περίμενε πώς και πώς την έκκλησή τους για βοήθεια.

Από την άλλη, η Κασσάνδρα, που τον ήξερε καλά, προτιμούσε την ταλαιπωρία από το να δικαιώσει τον πατέρα της. Και πραγματικά, τα πρώτα χρόνια δεν ήταν εύκολα. Όμως, στο τέλος είχαν σταθεί τυχεροί καθώς ο Γεράσιμος είχε καταφέρει να πιάσει μια δουλειά πολύ κοντά σε αυτό που θεωρούσε ιδανικό, ως νομικός σύμβουλος σε πολυεθνική εταιρεία. Κι όταν πια γεννήθηκε η Δανάη, ο κύριος Ζάχος τα ξέχασε όλα. Η συνεισφορά του, λοιπόν, στην αγορά του σπιτιού που ονειρευόταν η Κασσάνδρα ήταν κάτι σαν εκπρόθεσμο δώρο γάμου.

«Καφές... Ωραία μυρίζει!»

Η φωνή του Γεράσιμου την έβγαλε από τις σκέψεις της. Κοίταξε το ρολόι στο χέρι της και αναστέναξε. Ήταν κιόλας επτά παρά δέκα.

Ο Γεράσιμος και η Κασσάνδρα ξεκινούν την κοινή τους πορεία στη ζωή και στον έρωτα, γεμάτοι προσδοκίες, κι ενώ όλα δείχνουν ιδανικά, σταδιακά ανακαλύπτουν ότι έχουν περιπέσει σ' ένα τέλμα. Μετά από κάποια χρόνια βρίσκονται εγκλωβισμένοι σε μια σχέση αρρωστημένη, σε έναν γάμο νεκρό...

Ο Ιάκωβος συμπλέει μαζί τους σε έναν παράταιρο εναγκαλισμό.

Και οι τρεις τους, όμως, αναζητούν μια δεύτερη ζωή, μια δεύτερη ευκαιρία...

Είναι όμως εφικτό, να κολλήσει ένα γυαλί που έχει ραγίσει;

Για ποιόν απ' τους τρεις θα υπάρξει δεύτερη ευκαιρία;

*Ένα ψυχολογικό κοινωνικό μυθιστόρημα
βασισμένο σε μια αληθινή
συγκλονιστική ιστορία*

ΩΚ 138

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803923
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-34-4

